

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ

WENDY
DRANFIELD
VRAŽEDNÁ
NADĚJE

Vražedná naděje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Wendy Dranfield

Vražedná naděje – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VRAŽEDNÁ NADEJE

WENDY
DRANFIELD
**VRAŽEDNÁ
NADĚJE**

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Pro Josepha

PROLOG

Před šesti lety

Rosemary Hendricksová je poslední, kdo se toho chladného listopadového večera zdržel v kostele. Ubezpečila pastora Grahama, že s radostí svatostánek zamkne. Nemá smysl, aby oba uvízli v dopravní špičce, a on přece ví, že se na ni může spolehnout – na rozdíl od některých ostatních lidí, kteří tu vypomáhají. Venku už je tma a za okny skučí vítr, ale aspoň neprší. Paní Hendricksová uklízí hračky, které tu zbyly po dětské skupině, a připravuje modlitebnu na zítřejší nedělní bohoslužbu. Ale je pro ni obtížné sbírat věci ze země, protože ji trápí ošklivá artritida v rukou, kyčlích a kolenou. Nejednou děti nabádala, že by měly po sobě uklidit, místo aby nechávaly hračky povalovat, kde je napadne, jako by to byl jejich pokojíček, ale stařenu, jako je ona, prostě ignorují.

Skloní se a zapraská jí v kolenou. S námahou ohýbá ztuhlá záda a snaží se dosáhnout na plyšáka u svých nohou. Mohla by se na to vykašlat a nechat tu tenhle brajgl, ať ho uklidí někdo jiný, ale vadí jí pomyslení, že by ji považovali za línou. Prsty zasaťtrá po medvědově uchu a podaří se jí ho zachytit. Teď se musí narovnat. Kdysi na to ani nemyslela a prostě se napřímila, ale dnes tento jednoduchý pohyb vyžaduje mnohem víc úsilí. Volnou rukou se přidrží dřevěné lavice a přemáhá odpor v zádech.

WENDY DRANFIELD

Několik obratlů s lupnutím zapadne zpátky na místo. Nakonec zase stojí rovně. Odhodí hračku do bedny a uchechtne se. „Takže ve staré feně ještě zůstal krapet života.“

Vtom za ní hlasitě prásknou těžké dveře z dubového dřeva a roztrhají posvátné ticho. Hluk rezonuje prázdnou budovou. Rosemary se otočí a mžourá do stínů, kam nedosáhne světlo, a zrak ji zrazuje. „Kdo je tam?“ zvolá.

Odpoví jí hrobové ticho. Paní Hendricksově hned tak něco strach nenažene. Osmdesát devět let strávených na tomto božím světě ji naučilo, že když nadejde tvůj čas, nedá se nic dělat – a žádné množství strachu to nezastaví. Ale na tomhle tichu jí něco děsí. Stojí, ani se nepohne, a natahuje uši. Neslyší kroky. Tak proč se ty dveře zabouchly? Možná je pastor Graham špatně zavřel.

„Vypadá to, že další na řadě je můj sluch,“ zamumlá, než si narází vlněný klobouk a oblékne starý zimní kabát, který si zapíná páskem. Knoflíky a zipy už jí dělají obrovské potíže a jde jenom ke svému autu. Zvedne kabelku, kráčí ke dveřím a cestou zhasíná světla. Venku zůstane stát na vrcholu betonových schodů vedoucích na parkoviště. V poslední době jí připadají jako hora a jsou pokryté kluzkým mokrým listím. Zábradlí je sešlé stejně jako ona a jeho síle se nedá věřit. Dívá se přes parkoviště, stojí zády ke dveřím kostela, přehrabuje se v kabelce a hledá klíče.

Vtom jí po zádech přeběhne mráz, když na krku ucítí horký dech. Dřív než se stačí otočit, přistane jí mezi lopatkami tvrdá ruka. Náraz je tak silný, že jí okamžitě vyrazí dech, a ona si stačí uvědomit jenom to, že padá. Upustí kabelku. Levá ruka hrábne po zábradlí, ale mine ho. Hlava přistane na jednom z betonových schodů s takovou prudkostí, až se jí krev nahrne do uší a lebkou projede sžíravá bolest až dolů do krku. Podle intenzity nárazu pozná, že tohle nemůže přežít. Ne ve svém věku. Přesto zůstává při vědomí.

VRAŽEDNÁ NADĚJE

Bezmocně leží na schodech a podaří se jí otevřít oči. Zmatek se jí zmocní v okamžiku, kdy si uvědomí, v jak podivném úhlu se nachází. Spočívá vzhůru nohama s hlavou na zemi a chodidly trčícími k noční obloze. Nemůže dělat nic jiného než sledovat kožené boty, jak sestupují po schodech směrem k ní. „Prosím,“ zasténá. „Pomozte mi.“

Je tma, útočník se nad ní tyčí a jí rychle dochází, že tenhle člověk nemá v úmyslu jí pomoci nebo zavolat záchranku. Tehdy paní Hendricksová pochopí, že to nebyla nehoda. Tahle osoba jí chtěla ublížit.

Její tělo se začne divoce třást, jak ji opouští šok, který ji chránil před nejhorší bolestí, a dostaví se strach. Přeběhne očima po agresorově těle, než je upře na jeho tvář. Stačí jen zalapat po dechu, než všechno zčerná.

KAPITOLA JEDNA

Současnost

Troy Randle má za sebou tu nejhorší noc, jakou si pamatuje. Když se pomalu probouzí na gauči – místě svého obvyklého spočinutí po prohýřené noci nasáklé alkoholem –, mlhavě se rozpomíná, co se dělo v baru. Házel do sebe panáky vodky, pohádal se s motorkářským gangem a pak... vystřelil ze své zbraně? Zoufale si láme hlavu, jestli se to opravdu stalo nebo ne, ale paměť mu v tomhle bodě selhává.

Zasténá, otočí se na záda a pokouší se pochopit, jak se dostal domů. Do baru dojel sám, to si pamatuje jasně, ale jestli řídil i na zpáteční cestě, když byl dočista na plech, mohl klidně srazit nějaké zvíře nebo člověka, a ani si to nepamatuje. Ani nemůže, vzhledem k množství kořalky, které do sebe nalil. Zvedne levou ruku, aby si promnul oko, a ušklíbne se bolestí. Ruka ho bolí tak, že nenatáhne prsty. Takže se vážně porval. Doufal, že se mu to jenom zdálo. Vzhledem k podmínce ho taková hospodská potyčka může dostat zpátky za katr, nemluvě o tom, jestli někoho srazil a ujel nebo jestli střílel z nelegálně držené bouchačky. Protože se ale probudil doma místo v policejní cele, tak asi nemohl způsobit příliš velkou škodu.

Pomaloučku svěsí nohy k podlaze, opatrně si sedne a pomrkává ve slabém denním světle proudícím mezi roztaženými závěsy.

VRAŽEDNÁ NADĚJE

Terri je zřejmě večer nezatáhla. Zašilhá na hodiny nad televizorem. Už je skoro deset dopoledne. „Do prdele!“

Neměl v úmyslu tak dlouho vyspávat. V osm měl nastoupit jako obsluha benzinové pumpy. Tohle zpoždění ho bude stát místo a tím si zadělá na potíže se svou probační úřednicí. Je to pěkně bezcitná mrcha, která ho sotva nechá vysrat bez dovolení. Povzdechne si a zařve: „Terri? Pročs mě nevzbudila? Teď kvůli tobě přijdu o flek.“

Odpovědi se nedočká. V takhle mrňavém domě by ji slyšel, i kdyby ho tiše proklela, což s oblibou dělá. Zvedne se a cítí, jak v něm narůstá vztek. Do rachoty určitě nešla – na to je moc brzo. Má odpolední šichtu v důchodáku, tak by měla být doma. Zavrtí hlavou. Ta ženská mu někdy tak strašně pije krev. A teď ho začne *ignorovat*? Místnost se s ním roztočí, jak na něho doléhá zbytkový alkohol.

Chvilí mu trvá, než se vypořádá se závratí, a pak si všimne slabého zápachu. Je o maličko silnější než kořeněná vůně svíček ve tvaru dýně, kterými Terri zaplevelila dům. Začaly se objevovat před Halloweenem a ona neoblomně trvala na tom, že je uklidí až po Dni díkůvzdání, který je dneska. Zpočátku ho ta nasládlá vůně příšerně štvala, ale pak už ji vnímal jediné tehdy, když byl delší dobu z domu. Onen zvláštní pach ho přinutí očichat si podpaží pro případ, že by vycházel z něj. Je tu horko, protože Terri má ráda celou noc zapnuté topení. Určitě nevoní jako horská louka, ale to není to, co útočí na jeho nos. Možná je třeba vynést odpadky. Vtom si vzpomene na výstřel.

Spal s otevřenou pusou a slintal, takže mu ústa stačila vyschnout, ale najednou mu připadají jako smirkový papír. Rozhlédne se po sklenici s vodou. Sakra, dal by si panáka whiskey, kdyby mu přičaroval nějaké sliny. Nemá nic po ruce, a tak se došourá k umyvadlu, aby se napil z kohoutku. Otře si rty a náhle

WENDY DRANFIELD

ho ticho v domě děsí. Pomalu se sune kolem kuchyňky do tmavé chodby za ní. „Terri? Jsi doma?“

Nic.

Zoufale se snaží vzpomenout, jestli ho chlapi vzali na lov, když byl na mol. To by vysvětlovalo ten výstřel. Pohled do koupelny po jeho levici mu potvrdí, že je prázdná. Když se došourá k jediné ložnici v domě, zjistí, že dveře zůstaly pootevřené. Měděný zápach je tu o něco silnější, hlavně proto, že tu nejsou žádné svíčky, které by ho zamaskovaly. Moc se mu nechce dveře otvírat rukou, a tak do nich strčí botou. Sebere odvahu a nakoukne dovnitř.

Terri leží šikmo přes postel, spočívá na zádech a je úplně oblečená. Ale nespí. Deky pod ní jsou nasáklé krví. Jeho přítelkyně civí na strop a díra po kulce mezi jejíma očima je černá.

Troyovou první myšlenkou není pokusit se ji oživit – na to už je moc pozdě – ani že by měl zavolat poldy. Především odsud musí sakra rychle vypadnout.

KAPITOLA DVĚ

Detektiv Madison Harperová stojí před rodinným domkem Dona Douglase a usrkává horkou kávu z cestovního termohrnku z nerezové oceli. Používá ho místo jednorázových kelímků kvůli Owenovi, svému sedmnáctiletému synovi, který je přesvědčený o tom, že její generace ničí planetu mnohem rychlejším tempem než všechny předešlé. Radši si několikrát denně hrnek umyje, než aby musela znovu poslouchat jeho přednášku. Tajně je ale ráda, že se její syn stará o takové věci. Až půjde příští rok na vysokou, uvažuje o tom, že začne studovat práva se specializací na otázky životního prostředí.

Zaklepe na Douglasovy dveře a čeká. Tohle bude jeho první den v práci poté, co byl před měsícem suspendován za konzumaci alkoholu ve službě, a Madison se náramně ulevilo, že má zase parťáka. Zatímco byl pryč, tlak na vyřešení případů ležel výhradně na ní, ale nejde jenom o to. Měla o Douglase strach. Tajně popíjel a spěl k alkoholismu tak rychle, až se bála, že ho náčelnice Mendesová vyrazí. Ale je třeba šéfce přičíst ke cti, že při něm stála a poskytla mu čas dát se zase dohromady.

Ten dneska vypršel.

Madison se zachvěje v chladném listopadovém větru a podívá se na hodinky. Je poledne. V práci je od sedmi ráno, ale když

WENDY DRANFIELD

vládne relativní klid jako teď, Douglas dává přednost odpolední směně. Minulý měsíc městem otřásla brutální vražda známého autora detektivek a dále usvědčeného sexuálního násilníka, ale od té doby je tu klid. Jako by Lost Creek měl po krk dramatu a chtěl si v klidu a míru užít nadcházející svátky. Což jí naprosto vyhovuje.

Povzdechne si. Touhle dobou už by měl být Douglas vzhůru. Znovu zaklepe. „Hni sebou, Douglasi!“ křikne přes dveře. „Jestli mě necháš ještě chvíli čekat, odvolám pozvání na večeři.“

Přestože byl Douglas tím, kdo ji před mnoha lety neprávem zatkl za vraždu, Madison ho po návratu domů letos v létě stačila poznat. A po jeho suspendování se spřátelili ještě víc. Pravidelně ho navštěvovala, a dokonce s ním šla na schůzku Anonymních alkoholiků, aby pochopila, čím prochází. Na dnešní večer ho pozvala k sobě na slavnostní večeři, protože nemá v Coloradu rodinu. A ona nechtěla, aby byl na Den díkůvzdání sám. Ale nechat ji stát venku v listopadovém sychravém počasí... Silně tím pokouší její trpělivost.

Zastíní si oči rukama a předním oknem nakoukne dovnitř. Žaluzie jí překážejí ve výhledu, proto ustoupí dozadu a povzdechne si. Možná už odešel do práce bez ní. Garáž je zavřená, takže netuší, jestli je jeho auto pryč, ale předpokládá, že ano. Nejspíš zapomněl, že mu nabídl odvoz. Radši ať je to takhle, než aby platila druhá možnost – že se někde ztřískal a teď si nahore léčí kocovinu.

Mračna se toho dne už podruhé protrhnou, proto se rozběhne k autu a nastoupí. Zapne stěračce a uvědomí si, že jí v kapse bzučí mobil. Shání ji Stella z dispečinku.

„Ahoj, Stello.“

„Nazdar, detektive. Jestli se chystáš na stanici, tak se s tím ani neobtěžuj. Právě mi ohlásili možnou vraždu.“

VRAŽEDNÁ NADĚJE

Madison se sevře žaludek. Tak jí ten klid a mír dlouho nevydržel. „Tak to vyklop.“

„Obětí je Terri Summersová, čtyřiatřicet let. Matka ji našla s prostřelenou hlavou na adrese Trent Road 1321. Už jsem tam poslala strážníky Goodwina a Vickersovou.“

Madison tohle místo zná. Nastartuje a vycouvá z Douglasovy příjezdové cesty. „Mohla to být sebevražda?“ Tvrzení, že počet sebevražd o svátcích stoupá, je mýtus, ale to neznamená, že by si Terri Summersová nemohla vzít život.

„Její matka vypověděla, že na místě činu není žádná zbraň. Na druhou stranu byla pěkně rozhozená, takže ji mohla přehlédnout.“

Madison neví, co je horší, jestli potýkat se s vraždou nebo sebevraždou. Oba činy mají pro rodinu oběti devastující následky. „Žije tam ještě někdo?“

„Troy Randle, přítel oběti a odsouzený zločinec,“ odpoví Stella. „Ublížení na zdraví.“

Madison si povzdechne. To si mohla myslet. „Víme, kde je teď?“

„Strážník Goodwin přijel jako první a nahlásil, že na místě činu je jen matka oběti. Ta netuší, kde Troy je.“

Chudák ženská. Najít svou dceru zavražděnou musí být hrozné. „Rozumím. Požádej seržanta Tannera, aby poslal hlídku, která bude po Troyovi pátrat. Já teď pojedu na tu adresu a nechci, aby mě překvapil.“

„Jasná věc.“

Dříve než ukončí hovor, Madison se zeptá: „Už Douglas dorazil na stanici?“

„Osobně jsem ho neviděla,“ řekne Stella, „ale ten transparent *Vítej zpátky*, co jsi koupila, už visí.“

Madison se usměje. Za tohle ji sežere. Douglas nesnáší jakékoliv projevy náklonnosti – nerad je rozdává a přijímá. Madison

WENDY DRANFIELD

ví, že se tak vyrovnává s prodělaným traumatem, proto se snaží bourat zeď, kterou kolem sebe vystavěl, pěkně pomalu a cihlu po cihle pomocí drobných gest. Je to lepší než se na něj vykašlat. Zastrčí mobil do kapsy a žene se k Trent Road. Není to daleko od místa, kde žije. Jedná se o řadu domů stojících stranou, k nimž vede soukromá příjezdová cesta, po které nejezdí nikdo jiný než tamější obyvatelé. Dokonalé místo ke spáchání vraždy.

Déšť bije do čelního skla auta, takže Madison skoro nevidí. Lost Creek je sice její rodné město, ale není jediné, kde žila. Šest let strávila v nápravném zařízení La Vista v Coloradu, než se přestěhovala do Kalifornie, aby vyhledala pomoc. Chtěla dokázat, že byla neoprávněně odsouzená za vraždu. Stejně jako vězení i tohle byla jen dočasná adresa, dokud se nevrátila domů, aby očistila svoje jméno. Teď už je schopná hodit celou tuhle nešťastnou událost za hlavu a znovu začít žít, ale nebylo to snadné. Místní lidé mají krátkou paměť, když dojde na jejich vlastní provinění, ale jakmile se jedná o Madison, pamatují si všechno. Pořád se je snaží přesvědčit, že její odsouzení nezrušili kvůli tomu, že zná někoho vysoce postaveného, kdo jí prokázal laskavost, ale z toho důvodu, že nebyla tou osobou, která před sedmi lety zabila svého kolegu.

Teď když se s vervou vrátila k práci na zdejším policejním oddělení, stále míň a míň jí záleží na tom, co si o ní druzí myslí. Je zpátky v tempu pravidelné rutiny: časně ráno si jde ne tak docela s nadšením zaběhat, potom si na tajňačku dopřeje cigaretu – jedinou za celý den, pokud se z něj nevyklube den blbec –, následuje snídaně se synem a pak deset až třináct hodin práce, kdy na místním oddělení funguje jako jeden z pouhých dvou detektivů. Město je docela malé a počet jeho obyvatel má tendenci rychleji klesat než stoupat. Rozkládá se mezi impozantními horami a nádhernými rozlehlými lesy, kde nevedou žádné vyšlapané pěšiny, takže se tu moc cizích lidí nepohybuje. Když

VRAŽEDNÁ NADĚJE

už někdo do Lost Creek zavítá, je to proto, že odsud kdysi zamlada utekl a nyní se neochotně vrací navštívit členy rodiny, kteří se rozhodli zůstat. Buď to, anebo před něčím prchá a doufá, že ho okolní svět nikdy nenajde.

Jediné sousední město, Gold Rock, leží asi půl hodiny cesty odtud, ale je to spíš takový skanzen, kde dožívají rodiny někdejších zlatokopů. Tamější obyvatelé zvolna vymírají a město se kolem nich rozpadá. Madison má přímý podíl na smrti jednoho z nich, druhého dostala do basy, ale nechce na ty dva myslet. Až bude konečně stanoven den, kdy se bude Angie McCoyová před soudem zpovídat z vraždy, bude i Madison muset téhle patálii opět čelit. Jako jedna z hlavních svědkyň obžaloby nemá na vybranou. Ranč McCoyových je teď opuštěný, vrakoviště prázdné a pusté. Stejně jako zbytek města.

Gold Rockem projedete dřív, než stačíte mrknout, a ani si nevšimnete, že jste tam byli. Nejbližší větší město je Prospect Springs, které leží téměř dvě hodiny cesty odtud, v závislosti na hustotě provozu. Tam zakusíte ruch metropole, ovšem v mnohem menším měřítku. Zamíříte do něj, když si potřebujete koupit nějakou parádu – vlastně jakékoliv oblečení, které není z flanelu – anebo pro někoho speciální dárek k výročí.

Madison zatočí na dlouhou nevyasfaltovanou silnici, vedoucí k jedné jediné řadě domů, mezi nimiž jsou velké rozestupy. Většina zdejších obyvatel do města zavítá jen zřídka, protože dává přednost zdejšímu tichu a klidu. Anebo svému soukromí – a to z mnoha důvodů. Policii sem často nevolají. Sousedé navzájem dobře vycházejí, protože vědí, že tu spolu s největší pravděpodobností uvízli nadobro, a tak je snazší chovat se k druhým srdečně a zachovávat mír. Když Madison uvidí poštovní schránku označenou číslem 1321, odbočí z nebezpečné cesty, která se kvůli dešti takřka proměnila v bažinu, a zastaví před domem oběti.

WENDY DRANFIELD

Dům obklopují vzrostlé borovice a parkují zde vedle sebe dva policejní vozy, černý ford a hnědá honda. Strážnice Shelley Vickeřsová se krčí vedle otevřených dveří hony a mluví se starší ženou, která v ní sedí. Když se k nim Madison blíží, přestává pršet.

Shelley se zvedne, sotva ji uvidí přicházet. „Ahoj, Madison.“ Ostatní kolegové ji oslovují „detektive“, ale Madison kdysi dostala Shelley na starost, když nastoupila na oddělení, a tak se sprátelily. „Tohle je paní Sylvia Summersová, matka oběti.“

Madison se na ženu podívá a sevře se jí srdce. V autě sedí celá zhroutená, je bledá, vypadá dočista mimo a třesou se jí ruce. Je jasné, že je v šoku. Může jí být kolem sedmdesáti. Madison se k ní nakloní. „Je mi líto vaší ztráty, paní Summersová, a nerada vás otravuju za tak tragických okolností, ale potřebuju, abyste tu vydržela o chvíli déle, abych vám mohla položit pár otázek. Souhlasíte?“

Sylvia k ní vzhledne s usazenýma očima a rovnou spustí o tom, co se stalo, než se Madison odváží jít dovnitř a podívat se sama. „Je mrtvá! Zaklepala jsem na dveře, neozvala se žádná odpověď, bylo odemčeno, tak jsem šla dovnitř, a v obýváku nebyla.“ Odmlčí se, aby se nadechla, a pokračuje: „Volala jsem na ni, ale ona mi neodpověděla. Divně to tam páchlo. Vešla jsem do ložnice a uviděla ji tam! Mrtvou! Na posteli.“ Začne vzlykat a di-voce lapá po dechu.

Madison se přikrčí vedle auta a položí ruku na Sylviinu. Je studená. Zdá se, že tahle žena je příliš křehká, aby se dokázala vypořádat se stavem, v jakém svou dceru našla. „Je mi to líto. Muselo to být příšerné.“

Sylvia přikývne, oči má plné slz. „Byla moje jediné dítě, a já ji nedokázala ochránit. Proč někdo ublížil mojí Terri? Já to nechápu.“

Madison se cítí provinile kvůli tomu, že ji tu drží, když zjevně není ve stavu odpovídat na otázky, ale právě teď je nejlepší

VRAŽEDNÁ NADĚJE

čas vyslechnout její verzi toho, co se stalo, dokud má všechno v čerstvé paměti. Otočí se v okamžiku, kdy zaslechne přijíždět auto, a uleví se jí, když zjistí, že je to sanitka, a ne novináři.

Vystoupí z ní Jake Rubio, zdejší záchranář. Vyzvedne si z vozu lékařský kufřík a kráčí k ní a Shelley. Oběma kývne na pozdrav, než se zeptá: „Co tu máme?“

Shelley odpoví: „Jenom jednu osobu v domě, ale ta už je po smrti.“

Madison odvede Jakea stranou od auta. „Tohle je Sylvia, matka oběti. Parádně ji to sebralo a já ji potřebuju vyslechnout. Nepodíval byste se napřed na ni? Pochopitelně je rozčilená, ale má taky problémy s dýcháním.“

„Jistě.“

„Díky.“ Madison se otočí k Shelley. „Je Goodwin uvnitř?“

„Jo.“ Shelley obrátí oči v sloup a poznamená: „Chová se, jako by byl detektiv nebo tak něco.“

Madison její popuzenosti rozumí. Od chvíle, kdy byl detektiv Douglas suspendován, se strážník Dan Goodwin chová, jako by usiloval o povýšení na Douglasovo místo. Což se nikdy nestane, pokud Douglase nevyhodí a Goodwinovi se nepodaří porazit mnohem zkušenější kandidáty, ale stejně to člověka dráždí.

„Zůstaň s paní Summersovou,“ řekne Madison. „Já se tu musím porozhlédnout.“

„Spolehni se.“ Shelley stojí poblíž Jakea, který pilně kontroluje Sylvii tep.

Madison se otočí k domu oběti. Je střední velikosti, bílý, přízemní, jen o chlup lepší než přívěs. Předzahrádka není udržovaná. Trávník je někde olysalý, jinde přerostlý a domu by prospěl nový nátěr a nějaká ta oprava. Zdolá schody na verandu a vidí, že se dovnitř nikdo nevloupal násilím. Přední dveře nevypadají zrovna bezpečně a mají jen jeden obyčejný zámek, ale

WENDY DRANFIELD

ten je nedotčený a poznamenaný jen mělkými rýhami, které vznikají, když se někdo opilý pokouší zastrčit do něj klíč. Zárovka nad vchodem působí dojmem, jako by byla permanentně rozsvícená, což je moudré, protože tu není žádné pouliční osvětlení. Skutečnost, že není rozbitá, svědčí o tom, že se vrah nebál, že ho někdo zahlédne.

Natáhne si na kotníkové boty ochranné návleky a na ruce latexové rukavice a vstoupí dovnitř. Místnost je vydýchaná, chtělo by ji vyvětrat. Do nosu ji uhodí nasládlý pach rozkladu a Madison okamžitě pomyslí na hnijící dýně. V tu chvíli si všimne všudypřítomné podzimní výzdoby. Díky ní působí obývací pokoj přívětivým a útulným dojmem.

Obývací pokoj je spojen s kuchyní, kterou odděluje jenom úzký snídaňový pult, a všude je čisto a uklizeno. Ve dřezu se nepovaluje špinavé nádobí, pult je utřený a kromě zarámovaných fotografií, svíček a podzimních dekorací na příborníku tu není moc věcí. Skloní se nad fotografiemi. Do objektivu se usmívají různé ženy a děti, ale Madison neví, která z nich je Terri Summersová. Pohled na koberec jí napoví, že je nedávno vyluxovaný. Madison by zajímalo, jestli je Terri vždycky tak pořádná, anebo jestli vrah zakrýval stopy.

Jedinou vadou na kráse je propocení polštář a zmačkaná deka na pohovce. Naznačují, že tu v noci někdo spal, možná po vzrušené hádce. Projde úzkou chodbou a nakoukne do koupelny po své levici. Je malá a tmavá, vešla se do ní jen toaleta, umyvadlo a sprcha. Nezůstal ani prostor pro skříňky. Rozsvítí stropní světlo, ale nevidí žádné zjevné skvrny od krve. Je tu čisto jako vedle. Později požádá forenzního technika, aby tohle místo pozorně prohlédl, i když tu nejsou zjevné stopy zápasu.

Někdo za ní zakašle a přinutí ji tím otočit se.

„Dobré odpoledne.“ Strážník Goodwin ukazuje na ložnici. „Oběť leží tamhle.“ Madison ho následuje. Brzy mu bude tři-

VRAŽEDNÁ NADĚJE

cet, je vysoký a má krátké tmavé vlasy. Působí nepříjemně arogantním dojmem a od svého nástupu na oddělení s ním neměla mnoho společného. Od ostatních slyšela, že si o sobě moc myslí. Což jí v případě mladých policistů nevádí, pokud mají co ukázat.

Vejde do ložnice a uvidí oběť nemotorně ležet na posteli tvářící vzhůru. Ruka jí instinktivně vylétne k nosu, když se k ní přiblíží, přestože tělo ještě nezapáchá, což znamená, že žena není mrtvá dlouho. Ale kvůli nasládlému oděru krve, připomínajícímu měď, pachu moči a horku panujícímu v domě Madison zatouží po čerstvém vzduchu. „Otevřete to okno za vámi, ano?“

Vyhoví jí a vpád chladného vzduchu přinese kýženou úlevu. Přesto stíněný prostor dál působí klaustrofobicky. Kromě širokého lůžka uprostřed stojí vlevo noční stolek a vpravo velká skříň. Nic dalšího se sem nevešlo. Otevřené dveře místnosti dosahují až k posteli a musíte je zavřít, abyste se dostali do skříně.

Madison se soustředí na lůžko. Růžová deka oběti je nasáklá krví, ale ta na některých místech už usychá, což naznačuje, že se vražda neodehrála v posledních hodinách, možná ani ne dnes. Oběť se na postel svalila úhlopříčně s hlavou směřující do vzdáleného rohu místnosti, což znamená, že obě stěny za ní jsou potřísněné směsí krve, tkáně a mozku vytrysklých z místa, kudy kulka vyšla z hlavy. Musela stát čelem ke dveřím, když ji pachtel zastřelil. Biologické stopy na výmalbě se zdají suché a Madison vidí díru po kulce. Vypadá to, že prošla hlavou oběti a sádkartonovou deskou za ní, než vylétla z domu. Přikrčí se a podívá se pod postel. Není tam nic než pár krabic od bot. Rychlá prohlídka odhalí, že v nich není nic zajímavého. Stoupne si, spokojená, že tu není zbraň. Můžou tedy definitivně vyloučit sebevraždu. „V kolik hodin přesně ji její máma našla?“

Goodwin pokrčí rameny. „Nemám zdání. Nic jsem z ní nedostal, tak jsem ji nechal čekat venku.“

WENDY DRANFIELD

Madison se ohlédne na Terri Summersovou a sevře se jí srdce. Je děsivé, že byla napadena ve svém vlastním domě, kde měla být v bezpečí. Má na sobě bílé tričko, krátkou sukni z černého denimu a černé kotníkové boty. Její nohy jsou nahé. Je namalovaná a ověšená šperky a vypadá, jako by se někam chystala, anebo se naopak vrátila domů, v závislosti na tom, kdy byla zastřelena. Blond vlasy má napůl spleené červenou krví tam, kde kulka roztříštila lebku. Na obličeji zůstal jen tenký pramínek krve od toho, jak jí střela pronikla do čela. Křivolace stekla k pravému oku, kde se usadila a zakryla duhovku. Levé oko je skelné.

„Mně to připadá jako vloupání, které se zvrtilo,“ poznamená Goodwin. „Vsadím se, že když pachatel zjistil, že je sám v domě s atraktivní ženou, pokusil se ji dostat do ložnice, aby ji sexuálně napadl, ale ona se bránila.“

Madison se zamračí. „Tohle je ten nejméně pravděpodobný scénář, jaký bych dokázala vymyslet. Jenom se rozhlédněte kolem sebe, strážníku. Všechno je na svém místě a není tu jediná stopa po násilném vniknutí. Oběť je plně oblečená a k vyloučení loupeže přispívá i to, že na ruce má diamantový prsten.“

Goodwin si založí ruce v obranném gestu. „Oukej, tak to byl její přítel. Slyšel jsem, že je to lúzník, který má záznam za bití žen.“

Madison se podívá zpátky na oběť. „Koupila kulku do obličeje. Ne zezadu do hlavy nebo nazdařbůh do těla. Do *tváře*. Tohle rozhodně udělal někdo, kdo ji znal. Někdo, kdo jí hleděl do očí, když stiskl spoušť.“ Otočí se ke Goodwinovi. „Taky si myslím, že to nebyl nikdo cizí.“

KAPITOLA TŘI

Madison sleduje, jak Alex Parker – jediný forenzní technik na oddělení – kráčí chodbou, zatímco strážník Goodwin míří ven, aby tam hledal kulku.

Alex je Brit, nedávno překročil třicítku a zásadně se vždy obléká ve stejném stylu: tričko s logem nějaké slavné staré kapely, úzké černé džíny a tenisky. Ale teď na nich má modrý ochranný overal a v ruce drží roušku. Sotva vejde do ložnice, usměje se od ucha k uchu. „Dobré odpoledne, detektive. Jak se vám dnes daří?“

Líbí se jí, jak vždycky napřed položí tuhle otázku bez ohledu na ošklivost místa činu, na kterém se ocitne. Skoro jako by pro něho mrtvola byla pouhým kusem nábytku. „Dobře. A vám?“

„Já se mám báječně, děkuju za optání. Jak jinak, když máme tak pěkně bouřlivý podzimní den. Takových už mnoho nebude, než nadejde zima.“ Konečně pohlédne na oběť. „Proboha. Chudák ženská. Jedinou útěchou je, že smrt nastala okamžitě.“ Podívá se na Madison. „Předpokládám, že sebevraždu jste už vyloučila.“

Madison přikývne. „Nikde tu není zbraň. Ani nábojnice.“ Ložnice je uklizená stejně jako zbytek domu a vzhledem k její velikosti by nábojnici snadno našla.

WENDY DRANFIELD

„Hmm. Takže vrah si buď obojí vzal s sebou, nebo použil revolver.“ Alex se odmlčí a předkloní se, ne aby se podíval na oběť, ale na její okolí. Pečlivě prohlíží lůžko, pak stěnu a předměty okolo. Na nočním stolku leží kniha. Vypadá jako detektivka, protože má na obálce oprátku.

„Okno jsme otevřeli my,“ hlásí Madison. „Potřebovali jsme čerstvý vzduch.“

Alex přikývne. „Podle těch stříkanců za ní a vzhledem k velikosti místnosti bych řekl, že byla zastřelena zblízka. Vrah nejspíš stál ve dveřích na stejném místě jako teď vy. Na zátylku bude nejspíš mít velkou ránu tam, kudy prošla kulka.“ Napřímí se. „Už jsme ji našli?“

„Právě jsem požádala strážníka Goodwina, aby ji venku hledal, a vy jste mohli kouzlit.“

Usměje se. „Výborně. Chcete, abych kromě fotografování a obvyklého zpracování místa činu udělal ještě něco?“

Zamyslí se nad tím a uvažuje nahlas: „Otisky prstů, krevní stopy, vlákna, kůže za nehty – pro případ, že by stačila útočnicka popadnout. Zajímalo by mě, jaký typ zbraně byl použit. Zbytek domu je obdivuhodně uklizený, ale podívejte se po stopách možného zápasu.“ Povzdechne si. „Najděte nějakou cizí DNA.“

„Aha, DNA.“ Mrkne. „Moje tři nejoblíbenější písmena abecedy.“

Madison se pousměje. Nazvat ho exotem by bylo zjednodušené klišé, ale rozhodně se tak někdy chová. Nutí ji to přemýšlet, jaký je mimo práci.

„Půjdu rovnou na věc.“

„Díky,“ přikývne. „Doktorka Scottová už je na cestě. Doufejme, že se jí podaří odhadnout, kdy přibližně došlo k činu.“ Lena Scottová je místní soudní lékařka.

„Určitě ano. Přinesu si kufr z auta.“ Alex se kolem ní protáhne.

VRAŽEDNÁ NADĚJE

Otočí se zpátky k posteli. Něco ji zaujme na způsobu, jakým na ní Terrino tělo spočívá. Levou ruku má zastrčenou pod bedru a leží na ní váha celého těla. Jako by něco schovávala. Madison Terri opatrně nadzvedne – jenom tak, aby viděla, že v ruce něco svírá. Zahlédne červený korálek. Musí to být nějaký šperk.

Zamračí se a uvažuje, proč ho Terri drží v ruce. Třeba ho měla večer na sobě a v době útoku si jej zrovna sundávala. Volnou rukou se pokusí předmět vytáhnout ze ztuhlých prstů, ale marně. Tělo naplno zachvátil rigor mortis. Madison bude muset požádat Lenu, aby ho vyprostila, až posmrtná ztuhlost pomine.

Když už se sklání k oběti, zblízka si prohlédne její tvář. Má namodralé rty. Madison se zpočátku domnívala, že na vině je okoralá vrstva zbylé červené rtěnky, ale při bližším ohledání zjišťuje, že jsou to skvrny od červeného vína. „Hmm.“ Rychle se rozhlédne kolem sebe, ale žádné skleničky tu nejsou.

Napřímí se a přejde do kuchyně, aby ji znovu zkontrolovala. Neobjeví žádné skleničky ani jiné špinavé nádoby. Prohrábne odpadkový koš, ale lahev od vína se v něm nepovaluje. Terri musela být včera večer v baru nebo restauraci. Třeba ji Troy natchytal s jiným mužem a počkal si na ni doma, aby si to s ní vyřídil. V tom případě se nabízí otázka, kdo byl jeho sokem v lásce? A mohl ho Troy také zabít? Povzdechne si při pomyslení, že to možná brzy zjistí, až někdo narazí na jeho bezduché tělo. Pak ji třeba zavolají i do jeho domu.

Vtom ji napadne, že nikde nezahlédla Terrinu kabelku nebo mobil. Letmá prohlídka to potvrdí. Což znamená, že si je odnesl ten, kdo ji zabil. Ale proč? Loupež to být nemůže, protože to by jí sebral diamantový prsten a pátral po dalších věcech, které by mohl zpeněžit, včetně auta stojícího venku. Nezdá se, že by tu někdo šmejdil, a klíče od vozu leží na konferenčním stole. Třeba v Terrině mobilu bylo něco usvědčujícího. Zprávy. Výpis hovorů. S tím pomůže její operátor.

WENDY DRANFIELD

Když vychází z domu, Alex se kolem ní mihne cestou do ložnice. Venku je citelně chladnější a mnohem svěžejší vzduch. Madison se zhluboka nadechne, aby si vyčistila plíce. Musí okamžitě najít Troye Randlea. Momentálně je podezřelým číslo jedna. Přikročí k matce oběti. Stále sedí na sedadle spolujezdce a vypadá to, že jí Jake dal něco na uklidnění, protože už není tak rozčilená. „Už si s ní můžete promluvit,“ hlásí záchranář, zatímco si balí svoje věci.

„Díky.“ Jake se vrací k sanitce a Madison se přikrčí vedle Sylvie. „Paní Summersová? Nevadilo by vám, kdybych si přisedla a položila vám několik otázek?“

„Ne, ale já vím jenom to, co jsem tam viděla.“ Sylvia si otře oči kapesníkem.

Madison obejde vůz a posadí se za volant. Dveře nechá otevřené. Vytáhne zápisník a pero. „Má Terri nějaké děti, které bychom měli hledat?“

„Ne. Zatím žádné děti nemá. Jednou potratila, ale jinak nic.“ Sylvia zaslzí, když si uvědomí, co z toho vyplývá. „Což znamená, že nikdy nebudu babička.“

Smutek v jejích očích přinutí Madison úporně zamrkat. Její máma zemřela, když jí bylo dvacet. Z rodiny jí kromě syna Owena zbyla jen sestra, která je momentálně ve vězení, a otec, jenž se odstěhoval, když byla v pubertě. Rozešel se s její matkou a začal nový život na Aljašce, pochopitelně bez nich. Často si lámala hlavu, proč ji nekontaktoval, když ji zavřeli. Asi se za ni styděl. „Mohla byste mi dát číslo Terrina mobilu? Nikde jsem ho nenašla a potřebuju se spojit s jejím operátorem a zjistit, jestli by se dal vypátrat.“

Sylvia zavře oči a vychrlí číslo zpaměti.

Madison si jej zapíše spolu s tím Sylviiným a její adresou. „Díky. Nemáte představu, co Terri včera dělala? Šla do práce, nebo byla celý den doma?“

VRAŽEDNÁ NADĚJE

„Pracovala jako pečovatelka v domově pro seniory, ale včera měla volno. Většinou slouží pět nebo šest dní v týdnu a má různé směny, závisí na rozvrhu. Včera jsem s ní nemluvila, ale především povídala, že bude celý den doma. Její přítel měl být v práci a ona se těšila, že bude mít dům pro sebe.“

„Chodila s Troyem Randlem?“

Sylvia přikývne. „Dům je jeho. Ale pořádně prokoukl, co se sem Terri nastěhovala. Důkladně ho uklidila. Zařídila mu pěkný domov, ale on si toho neváží. *Musel* jí to udělat on. Mokrát jsem jí říkala, ať od něho odejde, dokud může, protože jí určitě ubližoval.“

Tenhle příběh je starý jako samo lidstvo a Madison už ho slyšela tolikrát... Ale nesmí dělat předčasné závěry, protože kdyby se ukázalo, že Troy za tuhle tragédii *nemůže*, jenom by plýtvala drahocenným časem, který mohla využít na vypátrání skutečného vraha. „Viděla jste, že jí ubližuje?“

„Na vlastní oči nikdy.“ Sylvia si utře nos. „Ale vím, že byla samá modřina. Zhrozila jsem se, že mu dovolí takhle s ní zacházet. Byla to inteligentní žena, detektive. Měla jsem za to, že by si takové věci nenechala od chlapa líbit.“

I tohle už Madison slyšela od přátel a rodiny obětí domácího násilí. Ale opustit tyrana není tak snadné, jak si všichni myslí. „Tohle je velmi důležité. Tušíte, kde by mohl Troy právě teď být?“

Sylvia zavrtí hlavou. „Buď je na útěku, nebo v nějakém baru. Je to ochlasta. Nechápu, co na něm viděla. Pracuje na benzince Fill-up.“ Sylvii zazvoní mobil a ona se nakloní za Madison, aby si ho vzala z kabelky odložené na zadním sedadle. K Madison prohodí: „To je moje sestra Maggie. Proboha, musím jí říct, co se stalo.“

Madison stiskne Sylvii ruku. „Dopřeju vám soukromí.“ Vystoupí z auta. Slyší, jak Sylvia skrze slzy vysvětluje, co se stalo. Trhá jí to srdce. Vydá se za Shelley. „Kdyby se tu ukázal Troy

WENDY DRANFIELD

Randle, nepouštěj ho dovnitř. Dej mu náramky a odvezte ho na stanici k výslechu. Mezitím požádej dispečink, aby vyhlásili pátrání. Chci ho okamžitě předvést.“

„Rozumím.“

Před domem zastaví auto a vystoupí z něj doktorka Lena Scottová. Hned za ní jede dodávka koronera.

„Dobré odpoledne, detektive,“ pozdraví. I za chladného a nevlídného dne, jako je tenhle, jí to sluší. Má na sobě úzké džínny, hedvábnou blůzu barvy slonovinové kosti, teplý zimní kabát a kožené kozačky po kolena, které vypadají zbrusu nové. Lenu má rádo celé osazenstvo policejní stanice, a to nejen proto, že je hezká a má dlouhé hnědé vlasy. Je ve městě nová, což z ní činí určitou anomálii *a zároveň* výzvu. Moc nových lidí se sem nestěhuje a Madison ještě musí zjistit, co ji sem přitáhlo. Anebo před čím utíká.

Stručně Leně převypráví, co dosud ví, a popíše jí, kde najde tělo. „Alex zpracovává místo činu. Moc tam toho není, a tak to nepotrvá dlouho.“

„Takže to vypadá, že na oběti nenajdu víc než střelné zranění,“ řekne Lena.

„Přesně tak. Ledaže by měla v krvi drogy. Myslím si, že něco svírá v levé ruce, ale nepodařilo se mi to vyprostit. Mohla byste mi to pak hodit do sáčku?“

„Samozřejmě.“

Rozhostí se rozpačité ticho a Madison uvažuje, proč jí Lena připadá nervózní. „Jste v pořádku?“

Lena se usměje, mírně zahanbeně. „Jistě. Jenom... Chtěla jsem se vás zeptat na vašeho přítele Natea.“

Madison ztuhne. Nate Monroe je soukromý detektiv, se kterým se seznámila letos v létě, v době, kdy byla po svém propuštění z vězení opravdu na dně. Díky tomu, čím vším od té doby společně prošli, je teď jejím nejbližším přítelem a ona ho úzkost-

VRAŽEDNÁ NADĚJE

livě chrání. Ale nechápe, proč jí vadí, že se na něho Lena ptá. „Prosím.“

Lena zrudne. „Chodíte spolu?“

Madison vyprskne smíchy. Tohle nečekala. Ví, že se o jejich vztahu hodně spekuluje, protože s ní a Owenem žil do doby, než si našel vlastní bydlení, ale nikdy spolu nerandili ani nespali. Od rozchodu se Stephanií Garciou, k němuž došlo před deseti lety, je Madison sama. Od svého uvěznění nebyla ve vztahu se ženou ani s mužem. Těžko důvěřujete lidem, když vás ti nejbližší tak strašně zklamali. „Ne, nic takového. Proč?“

Lena se zhluboka nadechne. „Jenom jsem se musela přesvědčit, že vám nelezu do zelí. Pořád ho někde potkávám a zdá se, že je to milý chlapík. Chci tím říct... Já vím, že skončil v cele smrti a tak, ale... líbí se mi.“

Skončil v cele smrti. Madison se usměje. I tak se dá popsat sedmáct let, která Nate strávil v nejhorší věznici v Texasu za zločin, který nespáchal.

Lena sklopí oči k zemi. „Jenom mě zajímalo, jestli je volný. Čistě pro případ, že by mě napadlo pozvat ho na kafe. I když to nejspíš neudělám, protože kdo má dneska čas chodit na rande, že jo?“

Madison napadne, že Lena by se k Nateovi náramně hodila. Je vlídná a inteligentní a on si zaslouží mít někoho blízkého, obzvlášť když se chce odpoutat od minulosti. Ale nepřeje si, aby někdo plýtval jeho časem. „Určitě nikoho nemá. Jenom...“ Kousne se do rtu a přemýšlí, jak to podat co nejjemněji a neurazit. „Jenom si musíte být jistá, že o vztah s ním stoprocentně stojíte, než ho někam pozvete. Hodně zkusil, víte?“

Lena zdráhavě přikývne. „Přečetla jsem si o něm všechno, co bylo na internetu. Myslíte, že se člověk může někdy přenést přes to, že tak dlouho čekal na datum popravy, aniž by utrpěl vážnou psychickou újmu?“

WENDY DRANFIELD

Madison zkříží ruce na prsou. Myslí na noční můry, které Natea trápí. Jak se mu zdá, že je v popravčí komoře a připoutaný čeká na smrtící injekci. A na jeho depresivní epizody z minulosti. Jednou mu bylo tak zle, že si chtěl stoupnout před nákladák. Náhle si přeje, aby ho Lena nechala na pokoji. Ať Nate udělá první krok, jestli o ni má zájem. Ale nepřisluší jí to říkat. A tak se místo toho usměje. „Je asi tak v háji jako každý jiný obyvatel tohoto města.“

Lena se rozesměje. „Budu si to pamatovat. Díky. Asi bych měla jít dovnitř.“

Madison se dívá, jak kráčí do domu, a uvažuje, jestli Nateovi právě něco nezakazila. Ze zadumání ji vytrhne zahřmění motoru auta. Otočí se. Šedý pick-up smykem zabrzdí v blátě vedle koronerovy dodávky a vyskočí z něj podsaditý, zjevně naštvaný chlápek.

Madison sleduje, jak Shelley vytahuje zbraň a říká: „Dejte ruce tak, abych na ně viděla, pane Randle.“

Troy Randle na Shelley letmo pohlédne, ale dál pokračuje v chůzi. „Potřebuju s vámi mluvit.“ Ukazuje na Madison, jejíž ruka se vznáší nad vlastní zbraní. „Radím vám, abyste se nepokoušela to na mě hodit!“ zařve.

Madison se přinutí ke klidu a důrazně řekne: „Pane Randle, zůstaňte stát tam, kde právě jste, a dejte ruce nad hlavu, ať na ně vidím.“

Nezpomalí, ale Madison nevidí žádnou zbraň. Mávne na Shelley, aby tu svoji sklonila a ještě víc ho nepopouzela. „Ráda si s vámi promluví, ale zůstaňte stát, kde jste.“

„Ale vy mě neposloucháte!“ zaburácí. „Já ji nezabil. Klidně jsem tam místo ní mohl ležet já!“

Madison se diví, jak ví, že je jeho přítelkyně mrtvá, když ještě dnes nebyl v domě. A pokud už doma byl, proč nezavolal policii, když objevil její tělo?

VRAŽEDNÁ NADĚJE

Než se ho stačí na něco zeptat, Troy sáhne do kapsy kabátu a v tu ránu třeskne výstřel a ozvěnou se rozléhá mezi stromy, až se ptáci rozlétnou.

Madison zalapá po dechu.

Paní Summersová vykřikne a Troy Randle padne k zemi.

Madison se otočí s napřaženou pistolí, aby se podívala, kdo vystřelil.

Strážník Goodwin stojí u domu a sklání svou zbraň. „Sahal po pistolí.“

Madison teď nemá čas ho kárat. Běží k Troyovi a křičí na Shelley: „Zavolej sanitku, ať se hned vrátí!“

KAPITOLA ČTYŘI

Nate Monroe zaparkuje před Rubyiným bistrem a vypne motor. Otočí se ke svému spolujezdci a zeptá se ho: „Zůstaneš v autě, anebo si chceš protáhnout nohy?“

Odpovědí mu je uražené mlčení.

„Podívej se, já vím, že se ti nelíbí čekat venku, ale jsem tu pracovně a potřebuju se soustředit.“

S jeho spolujezdcem to ani nehne.

„Něco ti objedná, jestli chceš.“

Nic.

„Copak nechceš párek?“

Psí hlava se k němu otočí tak prudce, až z koutku tlamy vyklouzne jazyk. Nate se usměje. „Aha, takže už se mnou mluvíš?“

Brody, kříženec německého ovčáka a sibiřského huskyho, vzrušeně zašteká a ocasem hlasitě bubnuje do sedadla.

„Takže dostaneš párek, kámo. Zůstaň v autě.“ Nate otevře zadní okénko, aby dovnitř proudil čerstvý vzduch, přestože si je plně vědom, že hrozící liják by mohl zmáčet zadní sedadlo. Ale co by pro Brodyho neudělal. „Pamatuješ, co máš udělat, kdyby se někdo pokusil ukrást mi auto?“

Brody se posadí zpříma a výhružně štěkne.

VRAŽEDNÁ NADĚJE

Nate se rozesměje. „Proboha, ty jsi vážně expert.“ Brodyho se ujal při svém předchozím soukromém vyšetřování a dobrý skutek se mu bohatě vyplatil. Zatímco on si na detektiva jenom hraje, Brody prošel oficiálním policejním výcvikem, ale při plnění služebních povinností bohužel přišel o pána. Poté zůstal odkázaný sám na sebe v roli hlídacího psa letního tábora v kalifornském Shadow Falls. Tam se s ním Nate setkal. Od té doby jsou nerozlučná dvojka a Brody mu valnou měrou pomohl vypořádat se s břemenem bouřlivé minulosti. Než vystoupí, podrbé psa na krku. Pak zamíří do bistra.

Uvnitř je hlučno. Hosté si povídají, příbory cinkají a nad pultem vyhrává televize. Okamžitě na něho zaútočí vůně smaženého jídla. Na někoho by zapůsobila příznivě, ale Nateovi připomíná odér vězeňské stravy. Tam vám zdravější alternativu nikdy nenabídlí. Všechno buď plavalo v omastku, nebo bylo vysušené na kost. Nic mezi tím.

U pultu si ho všimne Vince Rader, majitel bistra. Ukáže hlavou na volný box. „Sedněte si. Hned jsem u vás.“

Nate vklouzne na sedadlo a přes velkou výlohu zkontroluje Brodyho. Brody mu pohled oplácí a Nate nedokáže říct, jestli si to jenom nepředstavuje, ale zdá se mu, že psovi visí z mordy dlouhá slina.

„Ahoj, zlato.“

Vzhlédne a spatří Carlu, jednu ze zdejších servírek na plný úvazek. „Dobré odpoledne, Carlo. Jak se máte?“

„Dobře.“ Nalije mu kávu a pak se ohlédne přes rameno. „Vince je protivný jako vždycky, ale věřte mi, že se na dnešek těší. Vyhlíží vás už hodinu, ale neříkejte mu, že jsem vám to prozradila.“ Spiklenecky mrkne a odejde.

Nateovi poklesnou ramena pod tíhou nového případu, který má vyřešit. Jeho klienti k němu vždy upínají velké naděje bez ohledu na to, kolikrát jim opakuje, že možná nenajde odpovědi,

WENDY DRANFIELD

jež hledají. A pokud nějaké získá, většinou to nejsou ty, ve které klienti doufají.

Vince se uvelebí na sedadle proti němu. Je vysoký a štíhlý, vlasy má ostříhané strojkem na krátko. Nejspíš si tenhle účes oblíbil, když sloužil u námořnictva. Táhne mu na šedesát a tohle bistro si před osmi lety koupil spolu se svou ženou Ruby. Nohy má tak dlouhé, že se mu nevejdou pod stůl, tak si je překříží a natočí se mírně stranou. „Kde je Brody? Schoval jsem mu nějaké zbytky od snídaně.“

„Nechal jsem ho v autě, abyste kvůli němu neměl potíže s hygienou. Nic mu tam nechybí.“

Vince přikývne. „Už jste vypořádal pozůstalost po svém kamarádovi?“

Nate se v myšlenkách vrátí k Rexovi Hartleymu, svému jedinému příteli, který mu na světě zbyl po tom, co ho před dvěma roky propustili z vězení. Minulý měsíc byl Rex zavražděn na svém ranči a zůstalo na Nateovi, aby vyřídil všechny jeho záležitosti. Každý den ho postrádá a často zvedne mobil s tím, že mu zavolá. „Jo. Ranč v San Diegu teď patří záchranné stanici, se kterou spolupracoval, spolu se všemi zvířaty, o která se staral. S jedinou výjimkou. Bylo mi ale nakázáno, abych jedno zvíře přivezl Owenovi. Nejspíš předpokládal, že to bude pes, ale Madison rozhodla, že to musí být kočka, aby se o sebe dovedla postarat, až se jí Owen nabaží. A tak vyfasoval hyperaktivní kotě.“

Vince se rozchechtá. „Předpokládám, že cesta ze San Diega musela být zajímavá – s Brodym a kotětem v autě.“

Nate se usměje. „Kocour byl v přepravce, ale neustále prostrkoval tlapku mřížemi a chytal Brodyho za ocas. Chudák pes se nemohl dočkat, až bude doma.“

„Nepůjde Owen příští rok na vysokou?“

„Jo. Pak bude kocour dělat společnost Madison.“ Natea napadne, že Vince schválně otálí s tím, kvůli čemu za ním přišel,